

Λόγος ΙΑ΄ Ερμηνεία στην εξαήμερη Δημιουργία (Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου) (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ανφερόμενος στην Κιβωτό. Που Κατασκευάστηκε και που μετακινήθηκε και ποια είναι η γη Ναΐδ και τα υπόλοιπα και γιατί ονομάζεται Ναΐδ. Για το Νώε και τους γιους του.

Αφού χθες ο δέκατος λόγος διέτρεξε με συντομία την ιστορία του δίκαιου Νώε μέχρι και την άρση της κιβωτού από τα ύδατα, φτάνει λοιπόν για ν' αποπερατώσει τη συνέχεια ο εντέκατος με όση χάρη του χορηγήσει η χάρις του Παναγίου Πνεύματος. Λέγει η Γραφή: "Και εκάθισεν η κιβωτός εν μηνί τω εβδόμω εβδόμη και εικάδι του μηνός επί τα όρη τα Αραράτ" (Γεν. η΄, 4). Κοίταξε πού κατασκευάστηκε και που κάθισε, αφού οδηγήθηκε από τον καλό κυβερνήτη, φέροντας προς πάσαν κατεύθυνση σαν κατάρτια και πηδάλια τη θεϊκή ευμένεια. Είναι φανερό ότι κατασκευάστηκε στη γη Ναΐδ. Πρέπει να εννοήσουμε ότι η γη Ναΐδ είναι η γη της

Ιερουσαλήμ, η οποία είναι στο μέσο της γης, απέναντι της Εδέμ προς την ανατολή, στο μέσο της ανατολής, στην οποία ο Υιός του Θεού, κατά τις έσχατες μέρες, έμελλε μέσω σταυρού να φέρει εις πέρας τη σωτηρία μέσα στα πλαίσια της οποίας μετακινεί τον Αβραάμ από τη γη των Χαλδαίων για να την κληρονομήσει το σπέρμα του. Σ' αυτήν έχει καθοριστεί η κρίση και η θεοπρεπής δεύτερα παρουσία του Χριστού. Λέγεται Ναΐδ για τον ιερό και σεβάσμιο ναό, ο οποίος πριν από κάθε ναό πρόκειται να οικονομηθεί στο μέρος αυτό και ο οποίος έγινε εις μίμησιν της σκηνης του Μωϋσέως, που έφερε το ομοίωμα του ουρανού. Μέσα σ' αυτό το ναό επιτελούσε ο Θεός παράξενα και παράδοξα μυστήρια, γι' αυτό κι αποκάλεσε την περιοχή Ναΐδ.

Σ' αυτή λοιπόν, την περιοχή, που γειτόνευε προς το όρος του Λιβάνου, κατασκεύαζε ο δίκαιος Νώε την κιβωτό, αφού εύρισκε με αφθονία ξύλα τετράγωνα άσηπτα, όπως είχε διαταχθεί. Επειδή από τα δένδρα του Λιβάνου κατασκευάστηκε η κιβωτός και οικοδομήθηκε ο ναός, ελήφθη και το ξύλο του σταυρού, το οποίο ήταν η δόξα του Λιβάνου, για το οποίο ο Θεός έλεγε μέσω του Ησαΐα: *“και η δόξα του Λιβάνου προς σε ήξει εν κυπαρίσσω και πεύκη και κέδρω άμα δοξάσαι τον τόπον τον άγιόν μου και τον τόπον των ποδών μου δοξάσω”* (Ησ. ξ', 13).

Γι' αυτά, λοιπόν, τα μυστήρια ήσαν χρήσιμα τα δένδρα του Λιβάνου περισσότερο από κάθε δασωμένο όρος. Ο Δαβίδ αποκαλεί θεοφύτευτους τους κέδρους του Λιβάνου: *“αι κέδροι του Λιβάνου, ας εφύτευσας”* (Ψαλμ. ργ', 16).

Η κιβωτός, που κατασκευάστηκε στο όρος αυτό και υψώθηκε λόγω των υδάτων, περιφερόταν εδώ και εκεί πέντε μήνες, δηλαδή από την εικοστή εβδόμη του μηνός Μαΐου μέχρι την εικοστή εβδόμη του μηνός Οκτωβρίου, αφού διήνυσε τον πλου της, πορεύθηκε προς τα όρη Αραράτ. Διότι έτσι ευδόκησε ο καλός της κυβερνήτης με σκοπό μήπως, ενώ πλέει όλο το χρόνο της επικρατήσεως των υδάτων, αγανακτήσει ο δίκαιος Νώε. Αφού την οδήγησε στα όρη αυτά άραξε αντί σε κάποιο λιμάνι, επειδή αυτό ήταν ψηλότερο από κάθε όρος και κάθε κορυφή κι απότομη βουνοκορφή. Ο δίκαιος Νώε, αφού άραξε σ' αυτά, άλλοτε με τον κόρακα, άλλοτε με το περιστέρι πιστοποίησε την απομάκρυνση των υδάτων από την επιφάνεια της γης. *“Εν τω ενί και εξακοσιοστώ έτει εν τη ζωή του Νώε. τού πρώτου μηνός, μιά του μηνός, εξέλιπε το ύδωρ από της γης”* (Γεν. η', 13) και κατά τη δεκάτη εβδόμη του δευτέρου μηνός ξεράθηκε η γη και την εικοστή εβδόμη του ιδίου μηνός άνοιξε τη στέγη της κιβωτού. Διότι ήταν σαν κουβούκλια και η πάνω σκεπή της είχε πλάτος μια πήχυ, όπως τον είχε διατάξει ο Θεός. Την ίδια μέρα που μπήκε, πάλι κατά την ίδια, αφού συμπληρώθηκε ο χρόνος, άνοιξε την κιβωτό. Ο δίκαιος ήταν για ένα ολόκληρο χρόνο στο σκοτεινό εκείνο καταφύγιο κλεισμένος μαζί με τα κτήνη και τα θηρία, σαν κτηνοτρόφος και θηριοτρόφος και πτηνοτρόφος τα

διέτρεφε και τα πότιζε και τα κυβερνούσε. Σαν άνοιξε την πόρτα, όταν πέρασε ο χρόνος, διέταξε ο Κύριος και Θεός και βγήκε μαζί με την οικογένειά του κι όλα όσα ήσαν μαζί του στην κιβωτό, από τα πουλιά ως τα κτήνη και τους λέει: “*αυξάνεσθε και πληθύνεσθε επί της γης*” (Γεν. η΄, 17). Και ο καρδιογνώστης Θεός βλέποντας την καρδιά του δίκαιου να φοβάται, μήπως και μετά την αύξηση και πάλι τους εξαλείψει με τον κατακλυσμό, διαλύει την υποψία δίνοντας σημείο της συμφωνίας του ουράνιο τόξο στα σύννεφα και ότι “*ου προσθήσω ουν έτι πατάξαι πάσαν σάρκαν ζώσαν καθώς εποίησα πάσας τας ημέρας της γης*”(Γεν. η΄ 21-22) και ότι θα υπάρχει καλοκαίρι και άνοιξη και νύκτα και μέρα, όπως και προηγουμένως. Διότι εκείνο το χρόνο του κατακλυσμού δεν διακρινόταν ούτε άνοιξη ούτε καλοκαίρι, ούτε νύκτα ούτε μέρα αλλά υπήρχε σύγχυση καιρών και ανάμιξη στοιχείων και αταξία.

Και ο μεν Θεός, όπως παρέδωσε στον Αδάμ την εξουσία και την αυθεντία σε όλα, έτσι και στο Νώε το να τα κυβερνά όλα και να είναι φοβερός και στα θηρία. Αυτό το αξίωμα διασώζεται μέχρι και σήμερα και κυβερνούν οι άνθρωποι και τα άγρια ζώα και τα ψάρια της θάλασσας, καίτοι όχι με αυθεντία και προσταγή αλλ’ όμως με κάποιο τέχνασμα και κάποια φροντίδα τα συλλαμβάνουν, αλλά και θηρία εξημερωμένα βλέπει κανείς στα βασιλικά ανάκτορα. Ο δε Νώε, αφού έκτισε θυσιαστήριο “*έλαβε από πάντων των κτηνών των καθαρών και από πάντων των πετεινών των καθαρών και ανήνεγκεν εις ολοκάρπωσιν επί το θυσιαστήριον και ωσφράνθη Κύριος ο Θεός οσμήν ευωδίας*” (Γεν. η΄, 20-21). Το να οσφρανθεί κανείς είναι ανθρώπινο κι όχι χαρακτηριστικό της θείας και ασώματης φύσεως, αλλ’ όμως λόγω της καθαρής πίστεως του δίκαιου, με την οποία πρόσφερε τις θυσίες, οι κνίσεις εκείνες προσφέρθηκαν σαν ευωδία στο Θεό, όπως εκείνες του Άβελ προηγουμένως.

Οι γιοί του Νώε ήσαν ο Χαμ, ο Σημ και ο Ιάφεθ. Ο Χαμ γέννησε τον Χαναάν μέσα στην κιβωτό, αποκαλύπτοντας το αχαλίνωτό του μέσα σε τέτοια συμφορά. “*Από τούτων διεσπάρησαν επί πάσαν την γην*” (Γεν. θ΄, 19). Με την ευλογία της αυξήσεως του σπέρματός τους, την οποία δέχθηκαν από το Θεό, αυτοί οι τρεις γέμισαν τη γη.

Ο Νώε δεν τεκνοποιούσε πια αλλ' άρχισε να γίνεται γεωργός, γι' αυτό και φύτεψε αμπελώνες. Σαν ήπια κρασί και μέθυσε, χωρίς να γνωρίζει τη βλάβη που προέρχεται από το κρασί, γυμνώθηκε στο σπίτι του χωρίς να χορεύει έξαλλα, για να μη δουν τη γυμνότητα του πατέρα τους τη σκέπασαν με ιμάτιο και για το λόγο αυτό αμείβονται με μεγάλες πατρικές ευλογίες. Ο Χαναάν, όμως, υποβάλλεται σε κατάρες και δουλεία από τον παππού του. Και ο πατέρας του ο Χαμ πληγώνεται απ' αυτά, καίτοι η κατάρρα δεν προοριζόταν γι' αυτόν.

“Έζησε δε Νώε μετά τον κατακλυσμόν έτη τριακόσια πενήκοντα και εγένοντο πάσαι αι ημέραι Νώε εννιακόσια πενήκοντα έτη και απέθανεν” (Γεν. θ', 28-29). Είναι φανερό πως όσο κι αν ζήσουμε και πλουτίσουμε μετά *“ταύτα πάντα θάνατος διαδέχεται”* και αν κατέχουμε ολόκληρη τη γη σαν δική μας, απ' αυτή μόνο ένα τάφο τριών πήχεων κληρονομούμε και τίποτ' άλλο, κι αν περιβαλλόμαστε τον πλούτο όλου του κόσμου δεν παίρνουμε τίποτ' απ' αυτόν εκτός από τη νεκρική περιβολή. Γι' αυτό είναι καλό να προφτάσουμε την έλευση του θανάτου και να μην απατώμαστε από τις ματαιότητες του κόσμου και τις σαρκικές επιθυμίες, λόγω των οποίων καταστράφηκε η γη με τον κατακλυσμό και πάσα σάρκα και να προσπαθήσουμε ν' αναδειχθούμε άξιοι της αθάνατης ζωής και του αθάνατου Θεού, στον οποίο ανήκει η δόξα και το κράτος στους αιώνες. Αμήν

Απόδοση: ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ Θεολόγος - Εκπαιδευτικός